

Klárka Dalimanová

* 8.3.2003

+ 29.12.2009

Klárka se narodila jako první dcera a první vnouče a byla náležitě rozmazlovaná.

Do postýlky dostala žluté sluníčko, bez kterého později nešla spinkat.

Byla jemná, klidná a vyrůstala nám z ní úžasná holčička.

Od malička byla krásná.

Jak o ní říkaly její skvělé paní učitelky ve školce: Klárka je něžná květinka, která si ale kolem sebe udělá pořádek, jak s dětmi, tak s učitelkami.

Od 1 roku jsme spolu chodily cvičit a na tanečky a od čtyř let jsme přešly aerobik a poté na angličtinu.

Později už jí tréninky aerobiku nebavily, chtěla jen na „vystoupení“.

Na základní škole ho tedy vyměnila za gymnastiku. Moc jí to bavilo a chtěla se zlepšovat, doma neustále trénovala hvězdy a stojky.

Když se Klárce narodila setřička Nelinka, byla šťastná, že máme miminko.

Trochu trpěla tím, že už na ni nemáme tolik času, jak to bývá.

Ale, když Nelinka povyrostla, hrály si spolu a užívaly sesterské lásky a samozřejmě je neminuly dohady a tahanice.

Nelinka byla vždycky šťastná, když se Klárka vrátila ze školky nebo později ze školy - skákala radostí a objímaly se.

Klárka se od tří let zajímala o hry a malování na počítači, dělali si s tatínkem legraci, že na něm umí víc, než maminka. Vždycky nadšeně ukazovala všem, co se nového naučila .

Bručela, když jsme jí k počítači nepustili, aby to nepřeháněla.

Měla spoustu kamarádů a pár těch největších, se kterými vyrůstala.

Už jako malinká na sebe byla velice opatrná a rozhodně se do ničeho bezhlavě nevrhala.

Když pak překážku překonala, byla šťastná. Jako když dostala konečně pořádné kolo, naučila se jezdit, brzdit a rozjíždět. Tvářička jí zářila vítězstvím.

Vody se taky bála, potápění a plavání.

Kamarádka Eliška jí ukázala, že se vody nemusí bát a za chvíli skákaly obě dvě ze schůdků do bazénu a potápěly se. – Další vítězství v její smějící se tváři.

Do školy se Klárka moc těšila, přešla tam i se spoustou kamarádů ze školky.

V první třídě měla Klárka štěstí na skvělou paní učitelku Kolorosovou.

Moc ji bavilo učit se číst a psát, byla zodpovědná a pečlivá. Byli jsme na ni pyšní.

Bohužel se nedočkala ani svého prvního vysvědčení.

Blížily se vánoce.

Klárka s Nelinkou psaly Ježíškovi o dárky.

Na Hitrádiu vyhlášovali soutěž o vánoční pohádky, vymyslely jsme s holkama taky jednu a měly štěstí. Byla natočená a namluvená panem Otou Jirákem. Pouštěli ji na rádiu během svátků. Klárka už ji ale neslyšela.

Klárka se na své vysněné dárky moc těšila, splnili jsme jí všechna velká přání, jelikož si je zasloužila, nechávali jsem jí trošku v napětí a ona se nemohla dočkat.

Štědrý den přišel a první dárečky Klárka dostala u babičky.

Poté jsme jeli k druhé babičce a dědovi, kde jsme chtěli strávit celá rodina štědrý večer, jako pokaždé.

Už jsme tam nedojeli. Hrozná autonehoda na náledí nás připravila o náš šťastný život.

Klárka měla zranění hlavy neslučitelné se životem. Odesla to její hlavička, jinak neměla na těle ani škrábnutí.

Ještě pár dní žila na přístrojích, než odešla.

Pořád měla své sluníčko u sebe a odešlo s ní i do nebe.

Klárinko, celý život budeš s námi, jsi naší součástí a navždy budeš . Moc Tě milujeme.

Hrozně moc se nám stýská. Všem.

Tvoje maminka, tatínek a Nelinka

Děkujeme rodině a přátelům za podporu a za to, že jste Klárku milovali a dali jí svou lásku najevo.

A děkuji lidem, kteří moji zraněnou rodinu zachraňovali z nabouraného auta, bez vás bych to nezvládla.

A děkuji fakultní nemocnici na Lochotíně v Plzni, za jejich péči a účast. Všichni jste se k nám chovali úžasně a plakali s námi.